

„Vtrhneme tam!“ Na Rakušana se dostali úředníci i novináři. Všude ochranka. A venku řev

- editor007 | 31. ledna 2024

ČESKO: Jako šaškárnu označovali lidé besedu ministra vnitra Víta Rakušana (STAN) v Sokolově. Salonek o kapacitě sto míst byl beznadějně obsazen - jak upozorňovali zájemci o místa, se kterými se doslova handlovalo systémem kus za kus, tedy jeden člověk odejde, druhý tam může vejít. Obyčejných smrtelníků tam mohlo být tak třicet. Ostatní prý byli novináři, štáb, policisté v civilu a zástupci města a kraje. Desítky lidí se nemohly dostat na setkání, a tak padaly výzvy k tomu, aby tam zájemci o vstup bez ohledu na policisty prostě vtrhli. ParlamentníListy.cz přináší jiný pohled než jen do nejmenšího sálu sokolovského Domu kultury.

Na celou akci dohlíželo několik desítek uniformovaných policistů a řada lidí z ochranky. To nelibě neslo mnoho lidí. „Asi mám v kapse bundy zbraň,“ durdil se jeden zájemce o vstup, který byl nekompromisně poslán do šatny. Když se vrátil, už mu jiný účastník obsadil místo, takže se daný člověk zas vrátil do foyeru kulturáku a čekal na případné další odcházející, aby s nimi byl „vyměněn“.

Místo konání debaty s Rakušanem

Jen pro (vy)volené?

Na facebookovém profilu STANu je zveřejněn záznam ze setkání. Diskuse k tomu mimo jiné je, že je to poučné hlavně pro mladé lidi.

Muž středních let zbrunátněl: „Tady už stáli lidi ve tři čtvrtě na čtyři. A ještě ochrance říkám, jsme z velké dálky, vždyť jsme přijeli až od hranic, ale to je nezajímá.“

Rozčilená žena vyčetla organizátorům a ochrance hned po vstupu do „kulturáku“: „To se prostě

nedělá, to je sprostý, nechat nás tu stát jako tvrdý Y“.

„Ono je to bez cenzury, přišli jsme včas, a máme smůlu,“ pousmála se trpce další.

„My jsme přišli v půl páté, ale to nás honili do šatny, a když jsme se vrátili, tak už jsme měli smůlu. A my jsme z Rozvadova a z Domažlic, odkud jsme přijeli,“ rozpovídal se další zájemce o akci. „Před časem jsme tady byli na jiné diskusi, to bylo ve velkém sále, bylo tam nějakých 200 lidí a místa dost. A oni to směřují do malinkého sálu, kde je tak půlka kapacity, protože všechno ostatní zabrali policisté v civilu a partajníci.“

„Já jsem provařenej, už mi tady ochranka říkala jménem, ani jsem nemusel vytáhnout občanku,“ chlubil se další potenciální účastník diskuse, jenž se ale za celé téměř dvě hodiny akce do salonku nedostal.

„Mě překvapilo, že tu je víc mužů, protože jsme byli na protestech v Německu, a tam byla většina žen,“ podotkl další.

Alternativa před schody

Ve foyeru se rozběhla neformální zábava. Zatímco v sálu se už pískalo a bučelo, vyzývalo k odstoupení a k demisi, tak nálada „v podzámčí“, jak to označil další účastník, byla uvolněná a decentní.

„Z Karviné se poučili, takže tady je to propasírovaný,“ prohodil postarší muž, přecházející od jedné strany kulturáku k druhé jako šelma v kleci.

„Pořadatel rozhodl, že už nejsou místa, tak máte smůlu...“ vysvětloval poněkud neosobně a dosti formálně jeden ze členů ochranky. „Ale já mu to místo držím, chápete?“ nenechala se odstrčit žena ve středních letech. „Asi držíte nejspíš cizí místo,“ opáčil až posměšně muž z ochranky.

„Oni tam pomalu nikoho nepustí... tam bude víc policajtů než diskutujících... a tady jich je taky hodně,“ rozhlédl se dokola starší muž. „Já jsem tady z okresu... rád bych se ho na něco zeptal, ale asi utru hubu...“ podotkl posmutněle, kousek od vchodu do kulturního domu.

A k ministrovi dodal: „On si chce dělat renomé, a přitom je organizace na nic... Ale vidíte, jak jsou někteří z něj unešený,“ reagoval na potlesk lidí ze sálu. Tam právě probíhala světlá chvilka Víta

Rakušana, kdy ho zrovna nikdo nechtěl osočit. „Ach jo, hlavně pragocentrismus, tam se upeče všechno, v matičce Praze,“ pokračoval muž víceméně pro sebe.

„Jo, v Karviný mu dávali sodu, ale v médiích nic moc neukázali. Hlavně že říkají, že ten, kdo se blbě ptá, je nevzdělanej člověk. Víte, mně shořel barák,“ svěřil se nám muž. „A měl jsem problémy se stavebním úřadem, tak jsem byl podat žádost o pomoc na radnici, no a dopadlo to dobře, předala to asistentovi, ten někam zavolal a šlo to... Když se prostě člověk nebere za svý, tak na něm dříví štípou.“

Nedostížné vzory?

„Podívejte se na Francouze a Holanďany, jak ,na ně‘ lejou hnůj a močku! Ale tady člověk přijede s vozejkem hnoje, složí to u Strakovky, a hned – že je to prej protiprávní jednání,“ pokračoval muž vzpomínkou na nedávnou individuální protestní zemědělskou akci před Úřadem vlády. „Přestupek, nic jinýho! A tuhle tomu ten debil velí,“ ukázal směrem k salonku, v němž se ta beseda konala.

„Jak to, že to nejde, se tam dostat?! Je demokracie, ne? Lidi, tak tam vtrhnem!“ poňoukal těch pár lidí, kteří vydrželi, mladý muž. Policisty to zatím nechalo v klidu – cestu mu zastoupilo několik členů ochranky.

„Tam se nevejdete, je tam plno policajtů a papalášů a taky pár studentičků,“ konstatoval další mladý muž, ověšen fotoaparáty a mikrofonom. Také měl smůlu u vstupu, již se na něj nedostalo místa... Prohlásil to ve chvíli, kdy jeden studentík v salonku horlivě děkoval za Rakušanovu aktivitu v případě nedávné masové vraždy.

Na zteč?!

„Furt kapacita, kapacita... tak ať jde ven!“ vyslal jasný vzkaz mladík Rakušanovi. „Ať žije demokracie a svoboda slova, odcházím!“ neopomněl zakřičet. Kdyby byla možnost, jistě by práskl dveřmi. „Čest, soudruzi!“ ukončil své expoé mladý muž. A byl, snad záměrně, trefný – budova kulturáku pamatovala angažované hudební přehlídky Politická píseň, a jen pár stovek metrů odtud se vypíná budova, dříve nejokázalejší sídlo okresního výboru KSČ.

„Bohužel, nemůžeme vás pustit,“ znělo čím dál častěji.

Rozčilený muž na vozíčku, který skončil svoji cestu na besedu pod schody hlavního vstupu, marně sháněl, kdo by ho vynesl nahoru. „Víš, proč to dělaj? Chtějí novýho Husa, vyprovokovat šlamastyku, aby nasadili na lidi komando. Točte to! Pojdte mi pomoci,“ žádal okolo stojící mladíky i policisty v uniformě.

„Budte zticha,“ reagovala na jeho prosby dobře oblečená „třicátnice“.

„Kluci, bez cenzury, ty jsi ve službě, já tě chápu,“ konstatoval invalidní muž směrem k hlídkujícím policistům na schodech kulturního domu.

„Proč furt řvete? To je hrozný tady,“ vypěnila mladá dáma.

„Aby to někdo konečně slyšel!“ nato muž na vozíčku.

„Tak si řvete doma!“ reagovala žena.

„Já tam jdu s dítětem, jdu tam slušně, jako otec,“ dral se do patra, kde probíhala diskuse, mladý muž s asi dvouletým dítětem v náručí.

„Ty jdeš do té bandy s dítětem, že se nestydíš! Kde jsou policajti, dyť tam je nebezpečí!“ vykřikoval dál invalida. „Proč mu neřeknete, aby dal to dítě pryč, co tam s ním bude dělat? A vy tady stojíte,“ vybízel muž policisty. „On tam ani nepůjde, stejně se tam nedostane. To bude zase divadlo na fejsbúku! Sjíždějte to! Já se tam potřebuju dostat!“ žádal marně.

„Oni vás dovnitř nepustí, mají strach,“ konstatoval další muž v důchodovém věku.

„Co by tady neudělal za PíÁr,“ zhodnotil Rakušana jiný postarší muž.

A další přidal vzpomínku. Právě v době, kdy se v salonku diskutovalo o konfliktu na východě Evropy: „Já jsem žil s Ukrajinkou, měl jsem tam děcko a jezdil jsem tam hodně často. Obchodoval jsem i v Bělorusku a v Rusku. Když porovnáme ty národy, tak Rus, co řekne, na tom si stojí. Ano, mafie je tam horší než japonská Jakuza nebo italská mafie, ale plní se to, co říkají. A rodina drží spolu. Já jsem tam jezdil od roku 1993 do roku 2015. Lidi na Ukrajině nejsou zlí, ale na západní Ukrajině je nacionalismus jako svině.“

Starší Rom také „ostrouhal“: „Já jsem se chtěl taky zeptat, ale čekat tady už nemá cenu. Možná, že se někdo zželí. Podívejte, co tam šlo úředníků z města,“ s nadějí vyhlížel na vnitřní schodiště.

„Tam jsou samí novináři? I když jsou na fakultě, tak už jsou žurnalisti, jo?“ zaznělo před budovou.

„Hele, v těch bundách by mohli mít zbraně, tak proto se musíte svlíknout. Ještě že nejdem do naha,“ chichotal se jiný přítomný.

„Hele, 25 lidí si přiveze, 25 jich pustí, a zbytek jsou policajti a tajní. Já si fakt vážím politiků jako je Vildumetzová, Havlíček. Ti chodí bez policajtů, baví se s lidmi. A líbí se mi Kateřina Konečná – je chytrá, má přehled... Když to srovnáme s politiky jako je ten černoprdelník, co dělá ministra zemědělství... Důchodcům vzali valorizaci, ale černoprdelníkům platí 18 procent z 36 miliard v rámci restitucí. To je nespravedlnost! Černoprdelníci jsou a byli vždycky, i za komančů, v každé vládě.“

„Už tam zas řvou fuuj... On, Vykulenec, se rád poslouchá,“ konstatoval důchodce.

Zastánci se zastali

Žena, zhruba čtyřicetiletá, dobře vypadající, se zastala ministra: „Je mi toho Rakušana skoro líto, jak na něj řvou. Nadávají a melou kraviny. Jestli je tohle vzorek společnosti, tak pánbůh s námi. Zlatí bavorští sedláci a kamionáci, ti jsou oproti tomuhle kultivovaná inteligentní elita. Z těch lidí tady je mi zle. Agresivní nevychovaný hovada.“

„My tady neumíme protestovat. Jsme takoví pokakánci usmrkaní... Zeptá se někdo na Českou poštu, na akci Dozimetr, na šifrované telefony?“ rozkládal rukama už před notně opuštěným předsálím starý pán. „Ani si nemůžu sednout, stáli jsme tady jako v kravíně,“ zhodnotil situaci.

A když pomalu sešel po schodišti na sokolovské náměstí, zamával hůlčičkou proti kulturáku. V nasvíceném městě, kde se válela namrzající mlha, to bylo až ikonické...

ZDROJ: PL